

Tisztelt Igazgató Úr, Igazgatóhelyettes Urak, Kedves Szülők, Családtagok, na és persze Kedves 12.C!

„Mennyi szín és furcsaság
és élet mindez és mennyi
emlék és mennyi remény...”

(Karinthy Frigyes)

Mennyi, de mennyi. Hihetetlen, hogy itt állunk most huszonhatan önök előtt, és Mi vagyunk a 12.C osztály. Nem vártuk ezt a mai estét... Talán a nehézségek miatt, de igazából nem. Ez csak egy könnyű kifogás. Valójában a búcsú, ami eszünkbe jutott ezzel a nappal kapcsolatban. Viszont búcsúzni kell, de még ma nem végleg. Ezzel a mai estével egy lépéssel közelebb kerülünk a célunk eléréséhez, amiért eddig dolgoztunk, és persze állunk a kihívások elé ezek után is.

A mai este egyfajta köszönetnyilvánítás azért, amit az elmúlt négy évben kaptunk a Váci Mihály Gimnázium minden tanárától és persze a szüleinktől. Életünk talán legszebb időszakát éltük át ebben az iskolában, és ehhez minden segítséget megkaptunk mindenkitől, aki tevékenykedett a Mi életünk sikerességétéléhez.

Oh, igen... már a negyedik és egyben utolsó évünket kezdtük meg idén a gimnáziumban. Pedig 2013 szeptemberében még egymás számára ismeretlenként ültünk be a 21-es terem padjaiba. Jól indult minden: barátságok kezdtek el kialakulni az osztályban, na és persze olykor-olykor ránk talált a szerelem- a legváratlanabb pillanatokban- és ez is csak színesebbé, élményekkel telibbé tette az itt töltött éveket. Voltak viták, és megint viták, kisebb és nagyobb viták. Persze nem ebből állt az elmúlt éveink egésze. Amit tudtunk megtettünk, még ha néha nem is úgy látszott. De mi igenis próbálkoztunk! Amit tudtunk megtanultunk vagy kipuskáztunk. Persze az utóbbi csak nagyon ritka kivételes napokon fordult elő. Éltünk, nagyon is éltünk! Mindennap új és új dolgokat éltünk meg a 4 fal közé zárva. Jó volt, vagyis ez több mint jó volt. Szerintem sokan érteni fogják az osztályból, ha csak ennyit kérdezek: Igen? Vagy ha azt mondom, hogy: Visszazaaaa! Titkok, élmények és furcsaságok, melyeket soha sem felejtünk majd el! Így volt minden jó! Nevettünk, szomorkodtunk, idegesítőek voltunk, de ezek Mi vagyunk.

Kedves Dajka Adrienn osztályfőnök és Kedves Miczán Edina tanárnő!

Mit is mondhatnék most? Nincs szó, amivel ki tudnánk fejezni a hálánkat a sok bátorításért, munkáért és szeretetért. Volt, hogy nem hallgattunk a tanácsokra, amiket kaptunk, de mégis itt vagyunk már a kapuban. Köszönjük, hogy egy percre se hagytak minket ellustulni! A legrosszabb napokon is velünk voltak és hajtottak, küzdelemre buzdítottak minket. Mondhatnék most itt közhelyeket és hatalmas hasonlatokat, de talán a KÖSZÖNJÜK a legmegfelelőbb kifejezés most!

Drága Szüleink, Családunk!

Szeretnénk köszönetet mondani mindenért! Itt nem csak az elmúlt négy évről van szó, hanem életünk egész eddigi részéről. Tudjátok jól, hogy most már hamarosan elmúlnak a gyermekévek és belépünk a nagybetűs életbe. De még itt vagyunk és KÖSZÖNJÜK, hogy egész eddigi életünkben biztos és stabil lábon álló háttérrel nyújtottatok számunkra. És itt szeretném megragadni az alkalmat, hogy megköszönjem a sok-sok szeretetet azoknak az embereknek, akik faragtak rajtunk és mellettünk voltak a legnehezebb időkben is.

Kedves Tanáraink!

Most komoly képpel állunk itt, mint az óra eleji jelentéseknél. Kilencedikben még sok gyermeket láthattak az órák elején felállni, akik még álmokat kergettek. Most már azért több tudással, több reménnyel az élet felé nézünk szembe önökkel. Köszönünk mindent! A tudással, amit kaptunk reméljük, sikeresek leszünk az érettségi vizsgán.

Kedves 12.C osztály!

Mennyi mindent éltünk át együtt. Szürke napok, amiket egymás számára tettünk színessé. Veszekedések, amik után mindig jöttek a nagy kibékülések. Nagy nevetések, titkok, amiket a mai napig magunkban tartunk. Ugye jó volt? Na de most nem akarok itt bölcselkedni, de...

Van egy általános igazság, amivel mindenkinek szembe kell néznie, és most nekünk is: egyszer minden véget ér, akár akarjuk, akár nem! Soha se jó, ha valami befejeződik. Nekünk hamarosan befejeződnek a tanulmányaink itt a Váciban, mint ahogy befejeződött a nyár, egy jó film, vagy egy nagyszerű könyv utolsó fejezete is. Ma még

nem intünk búcsút ennek a 4 évnek, csupán figyelmeztetünk mindenkit, hogy hamarosan itt hagyjuk az emlékeket és belépünk a nagy betűs életbe. De attól, hogy elmegyünk - és ez fáj - lesznek emberek, akik részesei maradnak az éltünknek, akármi is történjen.

Ha most megkérdezné valaki tőlem, hogy mit szeretnék... én csupán ennyit mondanék neki:

31 dolgot szeretnék újra:

egy humoros, de mindig komoly osztályfőnököt,

25 egyszerű, de mégis bonyolult osztálytársat, aki egytől egyig egy értékes ember,

újabb négy évet a Váci Mihály Gimnáziumban.

Maradt még egy...

Minden élményt újra át szeretnék élni ezzel az osztállyal, minden örömet, bánatot, tanórát, szünetet és mindent.

Füleki Richárd, 12. C